

Harci himnusz

Reménynek minden jel szerint aligha maradt helye. Sibelius Hopkins igyekezett a legegyszerűbben fogalmazni.

- A Mars hozzájárulása kell nekünk, és ezt nem fogjuk megkapni, ennyi.

A többiekre rátelepedett búskomor hangulat olyan nyomasztóan hatott, hogy szinte a lélegzésüket is megakasztotta.

- Nem szabadott volna autonómiát adnunk a kolóniáknak - jelentette ki Ralph Colodny.

- Egyetértek - mondta Hopkins. - Tehát ki jelentkezik önként a feladatra, hogy huszonnyolc évet visszautazzon az időben, és megváltoztassa a történelem menetét? A Marsnak most szuverén joga eldönteni, mire használják a területét, és ezzel nincs mit kezdeni.

- Választhatunk egy másik helyet - vetette közbe Ben Devers, aki a csoport legfiatalabb tagjaként még nem tudott kellően cinikussá válni.

- Nincs más alkalmas hely - jelentette ki kerekén Hopkins. - Ha nincs tisztában azzal, hogy a hipertérkísérletek veszélyesek, menjen vissza az elemibe! A Földön nem lehet végezni ilyen kísérleteket, és még a Hold is túlságosan beépített ehhez. Az ürtelepülések három nagyságrenddel kisebbek a kelleténél, a Marson túlra pedig még legalább húsz évig nem tudunk eljutni. A Mars viszont tökéletes. Lényegében még mindig üres. Alacsony a felszíni gravitáció, és ritka a légköre. Minden adott a hipertérutazáshoz... a gyarmatosoktól eltekintve.

- Sosem lehet tudni - jegyezte meg az ifjú Devers. - Furcsák az emberek. Talán megszavazzák a marsi hipertérkísérleteket, ha elég ügyesek vagyunk.

- Hogyan lehetnének elég ügyesek? - vetette ellen Hopkins. - Az ellenzék az egész Marsot elárasztotta már egy régi country dallal, aminek úgy hangzik a szövege, hogy:

Nem, nem, ezerszer is nem!
Semmi pénzért nem leszel a kedvesem.
Nem, nem, ezerszer is nem!
Inkább meghalok, de igent nem mondok sosem.

Örömtelenül elmosolyodott.

- Az egész Marson ezt dúdolják. Ezt sulykolják minden gyarmatosba. Automatikusan nemmel fognak szavazni, mi pedig nem fogunk hipertérkísérleteket végezni, ami azt jelenti, hogy még évtizedekig, talán több nemzedéken át nem fogunk eljutni a csillagokhoz... a mi életünkben semmiképp.

- Nem használhatnánk mi is egy dalt a kampányhoz? - kérdezte a homlokát ráncolva Devers.

- Miféle dalt?

- A marsi gyarmatosok nagy százaléka származását tekintve francia. Kihhasználhatnánk a nemzetiségi identitásukat.

- Miféle nemzetiségi identitásukra gondol? Ma már mindenki angolul beszél.

- Ettől még nem szűnik meg létezni a nemzetiségi identitás - vetette ellen Devers.

- Ha lejátsszuk nekik a régi francia himnuszt, mindegyiküket elfogja majd a nosztalgia. Ez egy harci himnusz, tudja, és a harci csatadalok mindig felpezsdítik az emberek vérért, különösen manapság, amikor már nincsenek háborúk.

- De a szöveg ma már nem jelent semmit - vetette ellen Hopkins. - Fel tudja idézni a sorokat?

- Igen - felelte Devers. - Néhányat...

Allons, enfants de la patrie.
La jour de gloire est arrive.
Contre nous de la tyrannie,
L'Etendard sanglant est leve.

Tiszta tenor hangon énekelt.

- Ezerből egy marsi sem fogja tudni, mit jelent ez - akadékoskodott Hopkins.

- Kit érdekel? - válaszolta Devers. - Csak játsszák le nekik! Még ha nem is értik a szövegét, tudni fogják, hogy ez Franciaország régi harci himnusza, és ez fel fogja lelkesíteni őket. Ráadásul tökéletesen eltalált dal. Összehasonlíthatatlanul jobb, mint az a „Nem, nem” kezdetű kuplé. Higgye el, hogy a harci himnusz minden elmébe befészkel magát, és ki törli a nem-nemeket.

- Talán lehet benne valami - ismerte el Hopkins. - Már csak valamilyen ütős jelmondatot kell kitalálni hozzá, amit variálhatunk: „Az emberiség a csillagok meghódítója!”, „Előre a csillagokig!”, „A fénynél is sebesebben: a leglassabb tempó, ahogy haladhatunk!” És mindig ugyanazzal a dallal együtt.

- Tudják - szólalt meg Colodny a „la jour de gloire”, ha jói tudom, azt jelenti, hogy a „dicsőség napja”. Használhatnánk azt a szlogent, hogy: „a dicső nap, amikor elérjük a csillagokat”. Ha elég sokszor elismételjük a „dicső nap”-ot, talán igennel fognak szavazni a marsiak.

- Túl szépnek hangzik ahhoz, hogy igaz legyen - jegyezte meg komoran Hopkins
de pillanatnyilag semmilyen más megoldást nem látok. Megpróbálhatjuk, és meglátjuk, elérünk-e vele bármit is.

Ezzel kezdetét vette a dalok nagy szavazási csatája. Az Olympustól a Valles Marinerisen át a krátervidékig a Mars minden kupola fedte településén felhangzott az egyik oldalon a „Nem, nem, ezerszer is nem...”, a másikon pedig az „Allons, enfants de la patrie...”

Kétség sem férhetett hozzá, hogy a harci himnusz vérpezsdítő ritmusa kifejtette hatását. Dübörögve hangzott fel válaszként a bugyuta tagadó dalra, Hopkinsnak pedig el kellett ismernie, hogy az igenes szavazás lassan a teljes esélytelenségből tényleges lehetőséggé nőtte ki magát; a biztos vereség helyett immár némi reménnyel kecsegtetett.

- Viszont az a gond - jelentette ki Hopkins hogy nincs egyértelmű üzenetünk. Az ő daluknak, bármennyire butácska is legyen, megvan az az előnye, hogy kimondja: „Nem... Nem!... Nem!” A miénk csupán egy dal, ami fülbemászó, és sokak agyában folyton ott motoszkál, de mit mond nekik? La jour de gloire?

Devers elmosolyodott, és azt felelte:

- Várjuk csak ki a választásokat! - Végül is tőle származott az ötlet.

Kivárták.

Találós kérdés az olvasóhoz:

Mi történt a választásokon? Vajon a nemek nyertek vagy az igenek? És bál-milyen eredmény született is, miért?

A legjobb indoklás számít. Bárki nyerhet, akár pozitív, akár negatív eredmény született.

A választás napján Hopkins szinte megszólalni sem tudott. Stabil 90% „Igen”-re szavazott, és egy pillanatig sem maradt kétséges a döntés.

A marsi gyarmatosok megszavazták, hogy bolygójuk annak a munkának a terepe legyen, aminek eredményeképp végül embereket küldhetnek a csillagokhoz.

Végül Hopkins megkérdezte:

- Mi történt? Mit csináltunk jól?

- A dallal értük el a sikert - felelte Devers, arcán elégedett mosollyal. - Kezdetől fogva jól okoskodtam, de akkor még nem akartam elmagyarázni az ötletemet, nehogy az ellenoldal tudomására jusson valahogy. Nem mintha nem bíznék meg mindenkiben az itteniek közül, de nem szerettem volna, ha valamilyen furfanggal semlegesítik a dalt.

- Mi volt abban a dalban, ami ennyit számított? - szegezte Deversnek a kérdést Hopkins.

- Nos, valójában tudatküszöb alatti üzenetet közvetített. A gyarmatosok talán nem beszélnek elég jól franciául ahhoz, hogy megértsék a szöveget, ismerniük kellett viszont a harci himnusz címét. Ez a cím pedig visszhangot keltett az elméjükben, valahányszor felcsendült a dal, valahányszor dúdolni kezdték.

- Na és?

- A címe Marseillaise - mondta Devers széles mosoly kíséretében. - Mintha angolul mondanák, hogy: „Mars say yes!”, vagyis „Mars, mondj igent!”

(Galamb Zoltán)